

תת"ע (אשדוד) 9684-08-15 - מדינת ישראל נ' יונתן אטיאס

תת"ע (אשדוד) 9684-08-15 - מדינת ישראל נ' יונתן אטיאסשלום אשדוד

תת"ע (אשדוד) 9684-08-15

מדינת ישראל

נגד

יונתן אטיאס

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה באשדוד

[04.01.2016]

כבוד השופטת נועה חקלאי

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם.

ולהלן הנימוקים:

רקע:

הנאשם הועמד לדין על כך שביום 25.3.15 בשעה 19:45 נהג רכבו ברחוב אברהם שפירא לכיוון הצומת עם רחוב דב

גור באשדוד ולא ציית לתמרור 302 (תמרור עצור) המוצב בכיוון נסיעתו, בכך שלא עצר את רכבו לפני קו העצירה,

בניגוד לתקנות 22(א)+64(ד) לתקנות התעבורה.

במענה לכתב האישום טען הנאשם כי ציית להוראת התמרור, עצר לפני קו העצירה, איפשר ל-2 הולכי הרגל שחצו

במעבר חציה להשלים את החציה, לאחר מכן החל בגלישה לעבר קו הצומת ופנה שמאלה.

בשל כפירתו של הנאשם במיוחס לו נשמעו ביום 28.12.15 הוכחות בתיק.

מטעם התביעה העידו המתנדב כהן עובדיה (עת/1) שערך את הדוח (ת/1) ורשם מזכר (ת/2) והמתנדב אלון אברהם

(עת/2) שערך את המזכר (ת/4).

עת/1 ציין כי הניידת עמדה בדב גור בסמוך לבית 44, הנאשם הגיע מרח' אברהם שפירא מכיוון צפון לדרום ופנה

שמאלה לרחוב דב גור מבלי לעצור כלל.

לדבריו החל בנסיעה אחרי הנאשם עד שהנאשם נעצר ברמזור בצומת הרב לוי, הם הורו לו לעצור לאחר הצומת ושם נעצר.

בעדותו בבית המשפט סיפר עת/1 כי הוא מתנדב במשטרה מזה 15 שנה ומידי פעם עושה משמרות בניידות או ברכב סמוי ואוכף תנועה.

העד שלל את טענת הנאשם כי חצו במקום הולכי רגל. העד ציין זאת כבר במזכר שערך בעת האירוע (ת/2) העד הסביר שהיה מרחק של כ- 15 מהצומת בו נעברה העבירה.

עת/2 ציין אף הוא כי עמדו עם הניידת ברח דב גור 44 וכי הבחין בנאשם מגיע מרחוב אברהם שפירא, פונה שמאלה לדב גור וכי לאחר שסימנו לו לעצור נעצר ברחוב הרב לוי.

העד שלל את טענת הנאשם לפיה עצר ונתן זכות קדימה להולך רגל ואת טענתו כי הם הבחינו בו רק לאחר שכבר החל בנסיעה.

העד עמד על כך שהוא ראה בבירור את הנאשם נוסע לעבר הצומת מבלי לציית לתמרור. לדבריו הצומת מואר היטב ואם היו הולכי רגל היה מבחין בהם.

מטעם ההגנה העיד הנאשם. לדבריו מכיר את הצומת היטב, שכן כמעט כל ערב נוהג להתפלל במקום סמוך. לדבריו המקום מואר באופן חלקי ולא מואר היטב כפי שטען המתנדב. לטענתו עצר כ- 2 מ' לפני הקו הלבן, אפשר להולכי רגל להשלים החציה במעבר החציה ואז פנה שמאלה. לדבריו המתנדבים הגיעו משמאלו וסימנו לו לעצור אחרי הרמזור.

לדבריו נסע ישר ברמזור, ולא פנה שמאלה כפי שטען עת/2 שכן היה בדרכו לתפילה בבית כנסת ועל מנת להגיע לשם עליו להמשיך ישר ברמזור ולא לפנות שמאלה. הנאשם אישר כי במקום בו עמדו המתנדבים ניתן להבחין בקו עצירה ובתמרור, אלא שלדבריו יכול והמתנדבים הבחינו רק בחלק מהשתלשלות הארועים ולא הבחינו בשלב ההתחלתי - השלב בו לדבריו היה בעצירה, 2 מ' לפני קו העצירה על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש.

בסיכומים ביקש ב"כ המאשימה לסמוך על דוחות המתנדבים ועל עדויותיהם שלא הופרכו ולהרשיע הנאשם. הנאשם בסיכומיו ביקש לזכותו שכן לא ביצע את העבירה. לדבריו אם היה מבצע את העבירה היה משלם את הדוח ומקבל עליו את הדין.

דיון והכרעה

מדובר במקרה בו מול גרסת המאשימה עומדת גרסת הנאשם.

גרסת המאשימה מפי 2 עדיה אמנם לא נסתרה ולא נתערערה בחקירה נגדית, אך מנגד זה הדין גם ביחס לגרסת ההגנה. המתנדבים הותירו עלי רושם אמין, אך מנגד גם הנאשם הותיר עלי רושם אמין.

לא בכדי, לא טען ב"כ המאשימה בסיכומיו דבר ביחס להעדר מהימנות גרסת הנאשם.

מצאתי אי דיוקים קלים בין גרסאות המתנדבים ביחס למקום עצירת רכבו של הנאשם: עת/1 העיד שהנאשם נעצר לאחר הרמזור בצומת הרב לוי (ניתן להתרשם כי התכוון שהנאשם המשיך ישר ברמזור) כך גם רשם במזכר שערך, בעוד עת/2 העיד ועמד על כך נחרצות שהנאשם פנה ימינה בצומת ונעצר ברח' הרב לוי (בעניין זה ראוי לציין שעת/2 בדוח שערך לא רשם דבר וחצי דבר על מקום עצירתו של הנאשם ותמוהה נחרצותו, 9 חודשים לאחר רישום הדוח - ביחס למקום בו נעצר הנאשם).

מצאתי גם אי דיוקים קלים בגרסת הנאשם: בתגובתו המיידית בדוח (ת/1) נרשם מפיו שעבר הולך רגל במעבר החציה, בכפירתו בפרוטוקול מיום 19.11.15 טען כי שני הולכי רגל ירדו אל הכביש וחצו במעבר החציה, ובעדותו בבית משפט חזר על כך שחצו הולכי רגל (לא ציין את מספרם).

אי הדיוקים, הן בדברי המתנדבים והן בדברי הנאשם אינם יורדים לשורשו של עניין, לא מצאתי כי פוגעים באמינותם, ולא מסייעים בידי כדי להכריע בדבר נכונות מי מהגרסאות.

עם זאת, כן מצאתי פגם בכך שעדי התביעה לא התייחסו לקיומו של קו עצירה במקום.

בכתב האישום יוחסה לנאשם העבירה של אי ציות לתמרור בכך שלא עצר לפי קו העצירה.

הן בדוחות ובמזכרים שערכו המתנדבים והן בעדויותיהם בבית המשפט הם לא הזכירו, ולו ברמז, את קיומו של קו העצירה - ואת מיקומו. (עיינתי גם בתמונות הצומת אשר הוריד ע"ת/1 מאתר המפות של גוגל (ת/3) ולא מצאתי שניתן ללמוד מהן את הפרטים החסרים, בפרט שלא ניתן לקבוע שהתמונות מתארות נכונה את מבנה הצומת על תמרוריו.

דווקא הנאשם בעדותו הזכיר את קיומו של קו העצירה וטען שנעצר כ- 2 מ' לפניו. בהעדר נתונים ביחס למיקום קו העצירה, יכול ואכן קיימת האפשרות שהנאשם נעצר כ- 2 מ' לפני קו העצירה, המרוחק מספק מטרים בלתי ידוע מקו הצומת, והמתנדבים הבחינו בו רק לאחר שהחל בנסיעה לעבר הצומת.

עסקינן במשפט פלילי בו על ראיות התביעה להיות משכנעות ונחרצות, על התביעה להרים את נטל הראיה המוטל עליה מעבר לכל ספק סביר.

במקרה שבפני, כאמור, לא מצאתי כל סיוע בחומר הראיות או נקודת אחיזה שבה יכולתי להכריע בין הגרסאות הסותרות.
דומה כי כפות המאזניים הראייתיות נותרו שקולות - או כמעט שקולות ולא שוכנעתי כי גרסת התביעה מסתברת יותר מזו של ההגנה - בוודאי לא במידה הנדרשת בפלילים.
נחרצותו של הנאשם והעדר התייחסות של עדי התביעה לקיומו של קו עצירה ולמיקומו בצומת, די בהם כדי לעורר ספק באשמתו ולו מספק זה זכאי הנאשם להנות.
לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.
המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים.
ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ו, 04 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.